

Sygnatura akt II AKa 34/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Krystyna Mielczarek

Sędziowie: SA Sławomir Wlazło

SA Sławomir Lerman (spr.)

Protokolant: staż. Ewa Marciniak-Pawłowska

przy udziale Sławomira Posmyka, prokuratora Prokuratury Regionalnej w Łodzi

rozpoznał sprawę

1. **S. J.** oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 1 kk z art. 65 § 3 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 5 kks w związku z art. 6 § 2 kks,
2. **K. M.** oskarżonego o przestępstwa z art. 65 § 3 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 5 kks w związku z art. 6 § 2 kks,
3. **J. W.** oskarżonego o przestępstwa z art. 65 § 3 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 5 kks w związku z art. 6 § 2 kks,
4. **Ł. Z.** oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 3 kk, z art. 65 § 3 kks w związku z art. 37 § 1 pkt 5 kks w związku z art. 6 § 2 kks,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt XVIII K 71/13

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych w postępowaniu przed sądem II instancji.

SSA Sławomir Wlazło SSA Krystyna Mielczarek SSA Sławomir Lerman

Sygn. akt II AKa 34/16

UZASADNIENIE

Ł. Z., S. J., J. W. i K. M. zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie co najmniej od 28 października 2011 roku do dnia 21 września 2012 roku w Z., Ł., K. i innych miejscowościach na terenie województwa (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z A. J., co do którego materiały sprawy wyłączono do odrębnego postępowania oraz z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały sprawy wyłączono do odrębnego postępowania działali w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował Ł. Z., mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych,

polegających na nabywaniu, przewożeniu, przechowywaniu i wprowadzaniu do obrotu papierosów różnych marek, nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy, przy czym:

- J. W. osobiście dostarczył papierosy w ilości nie mniejszej niż 14.300 sztuk paczek papierosów,
- K. M. osobiście nabył w celu dalszego wprowadzenia do obrotu papierosy w ilości nie mniejszej niż 4.500 paczek,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.,

a wobec Ł. Z. z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie co najmniej od dnia 28 października 2011 roku do dnia 21 września 2012 roku w Z., Ł., K. i innych miejscowościach na terenie województwa (...), działając warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z A. J., co do którego materiały sprawy wyłączono do odrębnego postępowania oraz z innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których materiały sprawy wyłączono do odrębnego postępowania, w celu wprowadzania do obrotu nabyli, przechowywali, przewozili wyroby akcyzowe w postaci papierosów nie oznaczone polskimi znakami skarbowymi akcyzy z czego:

- Ł. Z., A. J. i S. J. w ilości nie mniejszej niż 16.935 paczek, z czego S. J. 2.600 paczek posiadał w dniu 21.9.2012 roku w miejscu zamieszkania, w wyniku czego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego w kwocie łącznej co najmniej 201.244 zł,
- J. W. w ilości nie mniejszej niż 14.300 sztuk paczek, w wyniku czego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 167.424 zł,
- K. M. w ilości nie mniejszej niż 4.500 paczek, w wyniku czego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 52.686 zł,

tj. o przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi, XVIII Wydziału Karnego z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt XVIII K 71/13:

1. oskarżonych **Ł. Z.** i **S. J.** w miejsce czynu opisanego w punkcie **I** uznano za winnych tego, że w okresie co najmniej od 28 października 2011 roku do dnia 10 grudnia 2011 roku w Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z inną ustaloną osobą oraz innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały sprawy wyłączono do odrębnego postępowania, działali w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował Ł. Z., mającej na celu popełnianie przestępstw skarbowych, polegających na nabywaniu, przewożeniu i przechowywaniu papierosów różnych marek, nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy, czym Ł. Z. wyczerpał dyspozycję art. 258 § 3 k.k., zaś S. J. art. 258 § 1 k.k. i za to wymierzono oskarżonym:

- Ł. Z., na podstawie art. 258 § 3 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
- S. J., na podstawie art. 258 § 1 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonych **J. W.** i **K. M.** uniewinniono od dokonania czynu zarzucanego im w punkcie **I**;

3. w miejsce czynu opisanego w punkcie **II**:

a. oskarżonych **Ł. Z.** i **S. J.** uznano za winnych tego, że w okresie co najmniej od 29 października 2011 roku do dnia 10 grudnia 2011 roku w Z. działając warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt 1., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z inną ustaloną osobą oraz innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały sprawy wyłączono do odrębnego postępowania, w celu

wprowadzania do obrotu nabywali, przechowywali, przewozili i przynosili wyroby akcyzowe w postaci papierosów nie oznaczone polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 15.250 paczek w wyniku czego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 178.559 zł, a zatem w kwocie małej wartości, czym wyczerpali dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierzono im kary:

- **Ł. Z.** karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 650 (sześciuset pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość stawki dziennej wynosi 200 (dwieście) złotych,

- **S. J.** karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 450 (czterystu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość stawki wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych;

b. oskarżonego **S. J.** uznano za winnego tego, że w dniu 21 września 2012 roku w **Z.** przechowywał w swoim mieszkaniu wyroby akcyzowe w postaci papierosów nie oznaczone polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości 2.600 paczek w wyniku czego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 33.410 zł, a zatem w kwocie małej wartości, czym wyczerpał dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość stawki wynosi 50 (pięćdziesiąt) złotych;

c. oskarżonego **J. W.** uznano za winnego tego, że w okresie co najmniej od 29 października 2011 roku do dnia 10 grudnia 2011 roku w **K. i Z.** działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w celu wprowadzania do obrotu nabywał, przechowywał i przewoził wyroby akcyzowe w postaci papierosów nie oznaczone polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 14.300 paczek, w wyniku czego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 167.436 zł, a zatem w kwocie małej wartości, czym wyczerpał dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierzono mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość stawki wynosi 100 (sto) złotych;

d. oskarżonego **K. M.** uznano za winnego tego, że w okresie co najmniej od 2 listopada 2011 roku do dnia 10 listopada 2011 roku w **Ł. i Z.** działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu wprowadzania do obrotu nabywał, przechowywał i przewoził wyroby akcyzowe w postaci papierosów nie oznaczone polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 4320 paczek, w wyniku czego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w zakresie podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 50.582 zł, a zatem w kwocie małej wartości, czym wyczerpał dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość stawki dziennej wynosi 100 (sto) złotych;

4. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 39 § 1 i § 2 k.k.s. za zbiegające się przestępstwa z punktów 1. i 3a., w miejsce powyższych kar jednostkowych pozbawienia wolności, wymierzono oskarżonemu **Ł. Z.** karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **Ł. Z.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 (czterech) lat i oddaje go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego,

6. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **Ł. Z.** kary grzywny, zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 21 września 2012 roku do dnia 17 maja 2013 roku, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

7. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. i 86 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 39 § 1 i § 2 k.k.s. za zbiegające się przestępstwa:

- z punktów 1. i 3a., w miejsce powyższych kar jednostkowych pozbawienia wolności, wymierzono oskarżonemu **S. J.** karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- z punktów 3a. i 3b, w miejsce powyższych kar jednostkowych grzywny, wymierzono oskarżonemu **S. J.** karę łączną grzywny w wysokości 500 (pięciuset) stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki wynosi 50 (pięćdziesiąt) zł;

8. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **S. J.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat i oddano go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego,

9. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **S. J.** kary łącznej grzywny, zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 21 września 2012 roku do dnia 30 października 2012 roku, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

10. na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **J. W.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 (czterech) lat i oddano go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego,

11. na podstawie art. 30 § 1 k.k.s. w zw. z art. 31 § 1 i § 6 k.k.s. w związku ze skazaniem za czyn z punktu 3b. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządzono zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy: o nazwie Mińsk w biało niebieskim opakowaniu w ilości 230 paczek, o nazwie Queen Mentol w ilości 490 paczek, o nazwie Mińsk w biało czerwonym opakowaniu w ilości 880 paczek, o nazwie NZ w ilości 1000 paczek, przechowywanych w Magazynie (...) KGP Zarząd w Ł.;

12. zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych i przejęto je na rachunek

Skarbu Państwa.

Wobec tego, że Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 12 maja 2016 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, a wniosek o sporządzenie uzasadnienia w ustawowym czasie złożył obrońca S. J. i K. M., niniejsze uzasadnienie zostało ograniczone do omówienia zarówno wyroku jak i środków odwoławczych w części dotyczącej tych oskarżonych.

Obrońca S. J. i K. M. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 i 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w zakresie czynionych ustaleń faktycznych co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej w skład której miał wchodzić oskarżony S. J. oraz co do ilości sztuk papierosów, które miały być przedmiotem czynu zabronionego z udziałem oskarżonych oraz co do przyjęcia iż oskarżony K. M. posługiwał się telefonem o nr (...) i numerze (...), i prowadził rozmowy telefoniczne z innym oskarżonym (Ł. Z.), w sytuacji całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie nie dając oparcia dla takich ocen,

2. art. 410 k.p.k., art. 174 w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez pominięcie przy ustalaniu ilości sztuk papierosów ujawnionych w mieszaninie S. J. we wrześniu 2012 roku postanowienia z dnia 3 grudnia 2012 roku w przedmiocie dowodów rzeczowych, rozstrzygnięcie wątpliwości istniejących w zgromadzonym w tym zakresie materiale dowodowym na niekorzyść oskarżonego, a po myśli wyjaśnień zawartych w piśmie znajdującym się na karcie 1639

czego skutkiem w ocenie obrony były

I. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mające

wpływ na treść skarżonego orzeczenia co do

- istnienia w okolicznościach tej sprawy „grupy przestępczej”, z cechami organizacyjnymi w formach nadających grupie cechę trwałości, istnienia między oskarżonymi powiązań, zorganizowania, struktury która pozwalałaby na przyjęcie udziału oskr. S. J. w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy brak jest podstaw dowodowych do przyjęcia takich ustaleń w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,
- ilości sztuk papierosów przyjmowanych przez Sąd jako będących przedmiotem przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. (osk. S. J.) oraz z art. 65 § 3 w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. (osk. K. M.) wbrew całokształtowi materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie i posługiwanie się w opisie czynu przypisanego sformułowaniem „w ilości nie mniejszej niż”
- posługiwania się przez osk. K. M. i prowadzenia rozmów przy użyciu telefonu o nr (...)i numerze (...), podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie daje podstaw do przyjęcia takiego ustalenia.

1. zaś w odniesieniu do oskarżonego K. M. z tzw. ostrożności procesowej (poza kwestionowaniem sprawstwa) również na zasadzie art. 438 pkt 2) k.p.k. - **zarzucił** obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia, tj. **art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k.** poprzez brak dokładnego określenia przez Sąd meriti w skarżonym wyroku skazującym przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej, a polegający na nie wskazaniu w opisie czynu - działając z jakim zamiarem, zdaniem Sądu oskarżony miał popełnić przypisany jemu czyn, co w tej sprawie rzutuje na brak wypełnienia wszystkich znamion niezbędnych do przypisania przestępstwa określonego dyspozycją art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 **k.k.s.** oraz w zw. z art. 1 § 1 k.k.,

Wskazując na powyższe zarzuty, w **granicach zaskarżenia** na zasadzie art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 36 pkt 2) ustawy powołanej powyższej, **wniósł o:**

1. uniewinnienie oskarżonego K. M. od przypisanego mu w punkcie **3d** skarżonego wyroku czynu zabronionego, a zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia
2. uniewinnienie oskarżonego S. J. od przypisanego mu w punkcie 1 skarżonego wyroku czynu zabronionego, a zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia
3. uniewinnienie oskarżonego S. J. od przypisanego mu w punkcie 3b skarżonego wyroku przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 k.k.s. przy przyjęciu iż czyn oskarżonego z uwagi na ilość (1600) wyrobów akcyzowych, nie stanowi przestępstwa skarbowego, ewentualnie przy przyjęciu tej ilości sztuk papierosów (1600) wnosząc o zmianę orzeczenia w zakresie wymiaru kary jednostkowej w odniesieniu do oskarżonego S. J..

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył :

Apelacja obrońcy obu w/wym. oskarżonych nie zasługuje na uwzględnienie. Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez sąd meriti **art. 7 k.p.k.** poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, podniesionego przez autora wniesionego środka odwoławczego:

Trzeba przypomnieć, iż to sąd pierwszej instancji jest organem właściwym do rozstrzygnięcia sprawy i do oceny dowodów. Zgodnie z art. 7 k.p.k. kształtuje on przy tym swoje przekonanie co do sprawy na zasadzie swobodnej oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Co przy tym ważne – ocena swobodna nie jest przy tym równoznaczna z oceną dowolną, jako że musi ona zostać przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Co więcej – przeprowadzając ocenę materiału dowodowego sąd jest z urzędu zobowiązany do tego, aby badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Przy tym podkreślić należy, iż możliwość nadania waloru wiarygodności jednym dowodom, a odmówienie tego przyniotu innym jest uprawnieniem orzekającego w sprawie sądu, wynikającym wprost ze statutowanej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów i pozostaje pod pełną kodeksową ochroną.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji stwierdzić należy, że sąd meriti dokonał wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która znalazła odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd okręgowy w pisemnych motywach zapadłego rozstrzygnięcia przedstawił swój tok rozumowania, który w sposób przekonujący oraz zgodny z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego uzasadnił, co zdaniem sądu apelacyjnego pozostaje pod pełną ochroną statuowanej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów. Uważna analiza zwięzłych rozważań sądu pierwszej instancji zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku upoważnia sąd apelacyjny do stwierdzenia, iż sąd okręgowy dokonał analizy wszystkich zaistniałych w sprawie okoliczności, przy czym, co należy z pełną mocą podkreślić, wziął pod uwagę implikacje wynikające z poszczególnych dowodów we wzajemnym powiązaniu – rozważając tym samym nie tylko każdy dowód z osobna, ale również wszystkie łącznie jako tworzące pewną całość – wspólny i jednolity obraz stanu faktycznego w sprawie. Tego rodzaju uwag nie można zaś poczynić w wyniku analizy zarzutów podniesionych w apelacji, której autor, oceniając poszczególne dowody w oderwaniu od pozostałych, zarzuca sądowi pierwszej instancji dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą w szczególności na uznaniu istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, posługiwania się przez oskarżonych określonymi telefonami komórkowymi czy ustaleń w zakresie ilości papierosów. Jednocześnie nie umyka uwadze sądu odwoławczego, iż argumenty obrońcy oskarżonego w głównej mierze stanowią podjęcie próby przedstawienia własnego oglądu i wartościowania zebranych dowodów, w sposób forsujący odmienne wnioski od wywiedzionych przez sąd pierwszej instancji, a sprowadzające się do postawienia tezy, że źródłowy materiał poznawczy nie dostarczył wystarczająco stanowczych przesłanek do uznania zawinionego sprawstwa przypisanych oskarżonym w sentencji wyroku czynom przestępczym.

Sąd okręgowy, opierając swoje rozstrzygnięcie na treściach wynikających z zarejestrowanych rozmów telefonicznych skonfrontowanych z wynikami przeszukań oraz wyjaśnieniami oskarżonych Z. i W., dowody te poddał dokładnej, wszechstronnej i krytycznej analizie, bez jakiegokolwiek naruszenia przepisów procedury karnej, w tym art. 7 k.p.k. (vide karty 9-12 uzasadnienia wyroku). Sąd pierwszej instancji zwrócił przy tym uwagę na okoliczność umożliwiającą tak istotną w niniejszej sprawie ocenę zarejestrowanych rozmów pomimo braku możliwości przeprowadzenia opinii fonoskopijnej tj. na nie budzące żadnych wątpliwości wnioski wynikające z opinii dotyczącej analizy połączeń telefonicznych oskarżonych (karty 1133-1143,1195v-1196v,1606). Analiza ta jest tak jasna i przekonująca, że w konfrontacji z jej ustaleniami bezskutecznym jest podnoszenie przez obronę wątpliwości co do tożsamości użytkowników poszczególnych numerów abonenckich i numerów (...). W szczególności nie ma żadnych wątpliwości co do ilości i charakteru kontaktów oskarżonego M. z oskarżonym Z., a wniosków jakie wywiódł sąd meriti z analizy treści rozmów nie sposób potraktować jako „nadinterpretację”, bo są efektem wszechstronnej ich oceny poprzez pryzmat doświadczenia życiowego .

Ponadto, w kontekście powyższego, nie może umknąć uwadze, iż nie stanowi naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów danie wiary , jednej grupie dowodów, a odmówienie wiarygodności innym, po przeprowadzeniu analizy i dokonaniu niezbędnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu. Sąd nie podlega żadnym regułom nakazującym ustalenie stanu faktycznego na podstawie określonej ilości czy rodzaju dowodów, którym przyznał walor wiarygodności. Co za tym idzie, sąd ma prawo oprzeć swój wyrok nawet na tylko jednym dowodzie, który uznał za rzetelny, miarodajny i prawdziwy . W tym miejscu wskazać również należy, że całkowicie chybione są zawarte w punkcie II. apelacji zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych . Zarzuty te stanowią de facto powtórzenie w innej formie procesowej zarzutów z punktu I. apelacji, zaś całość zawartych tam wywodów stanowi nietrafną polemikę z pozostającą pod ochroną art.7 k.p.k. sądową oceną materiału dowodowego.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonych:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazała na brak jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia naruszenia, wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k., zasady in dubio pro reo. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 września 2013 roku (sygn. akt II KK 223/13) wskazał, iż „reguła z art. 5 § 2 k.p.k. nie może być wykorzystywana do uproszczonego traktowania wszelkich wątpliwości zachodzących w procesie. Zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega bynajmniej na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień

i zeznań o niejednakowej treści. Nie jest więc sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, oczywiście znajdującej oparcie w dowodach, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej, właśnie one pasują do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym dopełnienie, gdy pozostałe elementy zdarzenia nie są w ogóle kwestionowane” (opubl. na stronie internetowej Sądu Najwyższego – sn.pl), w tym samym postanowieniu Sąd Najwyższy wskazał ponadto, że „w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo”. Z całą mocą należy podkreślić, że dla oceny zasadności zarzutu naruszenia zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. nie mają znaczenia podnoszone w apelacji wątpliwości strony postępowania, co do ustaleń poczynionych w sprawie. Bez znaczenia pozostają odmienne od sądu zapatrywania strony procesowej na daną okoliczność. Istotnym jest tylko, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście takowe wątpliwości powziął, których wobec braku możliwości usunięcia, nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego. Tylko w takiej sytuacji dochodzi bowiem do złamania jednej z naczelnych zasad postępowania karnego, nakazującej rozstrzyganie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. W innym przypadku – gdy sąd rozstrzygając wątpliwości daje wiarę tej bądź innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a jedynie o korzystaniu przez orzekający sąd z jednej ze swoich podstawowych prerogatyw – swobodnej oceny dowodów. Z taką sytuacją sąd apelacyjny zetknął się w niniejszym postępowaniu – to strona postępowania szerzy wątpliwości związane zwłaszcza z dokonaną przez sąd okręgowy oceną dowodów, których to wątpliwości sąd pierwszej instancji nie powziął i – z analizy zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż – powziąć nie powinien. Wskazać przy tym wypada, że gdy już sąd orzekający powziął wątpliwości, to był konsekwentny w stosowaniu zasady in dubio pro reo (uniewinnienie dwóch oskarżonych od udziału w zorganizowanej przestępczej czy ograniczenie czasokresu funkcjonowania grupy, vide: k – 15 i 17 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W świetle powyższych rozważań nie może być zatem mowy o naruszeniu w niniejszym postępowaniu przez sąd meriti zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.

Odnośnie zarzutu naruszenia przez sąd okręgowy [art. 410 k.p.k.](#) i [art. 424 k.p.k.](#) :

Zauważyć wypada, iż każde prawidłowo sporządzone uzasadnienie – zgodnie z wymogami zawartymi w art. 424 § 1 i 2 k.p.k. – winno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, winno wyjaśniać podstawę prawną oraz przytaczać okoliczności wzięte przez sąd pod uwagę przy wymiarze kary, które miały zasadniczy wpływ na jej kształt i rozmiar. Konstruując podstawę faktyczną wyroku, sąd powinien na każde ustalenie powołać dowód, na podstawie którego czyni to ustalenie, a w dalszej części uzasadnienia przeprowadzić analizę wszystkich zebranych dowodów podając przyczyny uwzględnienia tych dowodów, na których oparte zostały ustalenia faktyczne i uzasadniając dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych. Jednocześnie pamiętać należy, iż obowiązująca procedura wymaga „zwięzłości” w formułowaniu argumentacji oraz wyklucza uchylenie zaskarżonego wyroku tylko z powodu braków w uzasadnieniu .

Ponadto zgodnie z wymogiem określonym treścią przepisu art. 410 k.p.k. wydając wyrok sąd, za podstawę swojego orzeczenia, powinien przyjmować całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a zatem przedmiotem jego rozważań powinny być wszystkie dowody przeprowadzone na rozprawie. W konsekwencji sąd nie tylko nie może opierać się na materiale nieujawnionym na rozprawie, ale też nie wolno mu wydać wyroku jedynie na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego. Zawsze bowiem wydanie wyroku musi być następstwem analizy całokształtu okoliczności, w tym również i tych, które jego trafność podważają. Stąd też pominięcie przy tym istotnych dla sprawy okoliczności, które mogą mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę tego przepisu.

Analiza akt postępowania oraz pisemnych motywów zapadłego rozstrzygnięcia prowadzi sąd odwoławczy do wniosku, iż sąd pierwszej instancji procedując w niniejszej sprawie nie naruszył ani przepisu art. 424 k.p.k., ani przepisu art. 410 k.p.k. Uzasadnienie skarżonego wyroku odpowiada wymogom statuowanym w przepisach prawa karnego procesowego, jest w pełni logiczne, zupełne oraz niezawierające wewnętrznych sprzeczności, które uniemożliwiałyby jego kontrolę instancyjną. Ponadto podstawę wyroku w toczącym się postępowaniu stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co uniemożliwia skuteczne zarzucenie sądowi meriti obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Godzi się w tym miejscu zdecydowanie podkreślić, że przy ustalaniu ilości papierosów ujawnionych w mieszkaniu oskarżonego J. podstawowym dowodem był prawidłowo sporządzony protokół przeszukania (k-89), co

znajduje odzwierciedlenie na kartach 3-4 uzasadnienia wyroku, nie zaś postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych, które takim dowodem oczywiście być nie może. Całkowicie nietrafiona jest więc polemika zawarta w apelacji w tym zakresie. Podobnie w kwestii wartości uszczuplenia publicznoprawnego - co sąd na kartach 18-19 pisemnych motywów swego rozstrzygnięcia wyjaśnił szczegółowo – nie wystarczy dla skuteczności apelacji podnieść, że sąd czegoś dokładnie z subiektywnego punktu widzenia nie wytłumaczył, ale trzeba wykazać określone braki w jego rozumowaniu lub wykazać, że dowody w sprawie wskazują na co innego albo ich nie ma.

Niezasadny jest także zarzut obrazy art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k., a to z powodu braku wpływu na treść rozstrzygnięcia. Opis czynu nie musi być bowiem dokonany poprzez ściśle powtórzenie wyrażeń ustawowych, ważna jest rzeczywista istota treści zawartych w tym opisie. Jednocześnie ani judykatura, ani doktryna nie mają wątpliwości, że treść art. 6 § 2 k.k.s. zasadniczo wprost nawiązuje do instytucji z art. 12 k.k.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji .

Oskarżonych zwolniono od kosztów postępowania odwoławczego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.